

בלה הראל (מימין)

מאשימה את אסתר

הרליץ (משמאל) שגדירה

ישראל לשעבר בדנמרק,

יועצתה של גולדה

ומועמדת המערך לכנסת

באחרי'וח להרס

חיי משפחה

ארבע שנים בצבא הבריטי במצריים. כשי חזרה לארץ, למדה בבית-ספר לדיפלומטיה מטרים, היתה האישה היחידה בקורס זה. בתום מלחמת השיחרור היתה קצינת ח"ן בירושלים.

אחר שירתה כמזכירה ראשונה בשגרירות ישראל בווינגטון, קונסול בניו-יורק, מנהלת המחלקה לקשרי-חוץ של מפא"י, ומנהלת מחלקת-ההסברה של משרד החוץ, אחר מונתה לשגרירת ישראל בדנמרק. אביה, ד"ר ג'ורג' הרליץ, היה מזכיר של קונגרסים ציונים רבים, הכיר את כל אלה שחשכו אח"כ לצמרת המימסד של ישראל.

לאחר תום כהונתה כשגרירה, מינתה אותה גולדה אישית כראש שירותי ה-

עם שר החוץ אסתר הרליץ בהתייעצות עם שרה-חן אבא אבן. להרליץ הרווקה עבר עשיר בתפקידים ציבוריים, חלקם הגדול במשרד החוץ. היא היתה מורה, שירתה בצבא הבריטי ולמדה בבית-ספר

לשרייהסעד מיכאל חוני, ועברנו לדירה גדולה יותר, של ארבעה חדרים. עברנו, התפרנסנו, גידלנו את הבנות, והיינו מיש-פחה מאוחדת ושבעת-רצון. עד הביקור הגורלי בדנמרק.

היא קיבלה אותנו בזרועות פתוחות — ואני הבחנתי מיד שנוצרו קשרים בין בעלי לבינה. לאחר זמן, הוא אף הודה בגלוי בפני שחוא אוהב אותה, הסביר זאת בכך שהם גדלו יחד. אני ילידת הארץ,

היא מאוששו במחלקה שלי. התאהבתי בו, והייתי משוכנעת שגם הוא אוהב אותי. לאחר זמן הבנתי שחוא היה רק זקוק לי, למישחוי שיטפל בו, כי עד היום הוא סובל מהפרעות ברגלו. הבנתי שחוא אינו

רומן עם השגרירה

כשחזרנו לישראל, נראה היה לי שהפרשה הסתיימה. אך טעיתי. כשחזרה אסתר לתל-אביב, התחילה לבוא כל שבוע לבקר אותנו. היא היתה מחטטת לי בארונות, בסריגי-דור, והתחילה לתת לי עיצות. ביקשתי ממנה לא לבוא יותר. לא אמרתי לה ישר, אלא דרך חמתי.

בעלי

איים עלי

אסתר הרגיוזה אותי, מפני שבעלי היה מבקר כל הזמן אצלה בבית. הוא התחיל לא להביא את משכורתו הביתה, ולעשות עסקים עם אסתר.

הם השקיעו את הכספים שלהם בניירות-ערך. הוא מתמצא היטב בזה, אף פעם לא הפסיד.

אסתר לא היתה אף פעם נשואה. כשי שאלתי את בעלי מדוע הוא נמצא כל הזמן אצל אסתר בבית, הוא הכחיש כאילו יש רומן ביניהם.

בעלי אינו מתלהב במיוחד מחיי-מין. הוא מתעניין יותר בכסף. אסתר הרליץ הכירה אותו טוב מאוד בעניין זה. היא תמיד הבינה אותו. כשגרנו אצלה בדנמרק, היא אירגנה מסיבה דיפלומטית בשגרירות לכבודו.

אני לבד לא יכולה להתמודד עם אסתר הרליץ. היא חברה טובה של גולדה מאיר. פעם היא אמרה לי: "את גולדה לא יצליחו להוציא ממקומה, אלא רק על אלונקה".

אני לא יכולה להתמודד איתה. אני קטנה, והיא בעלת קשרים הדוקים עם גדולי המדינה. כולם מוכנים לעזור לה. עד כאן, סיפוריה של בלה.

(המשך בעמוד 26)

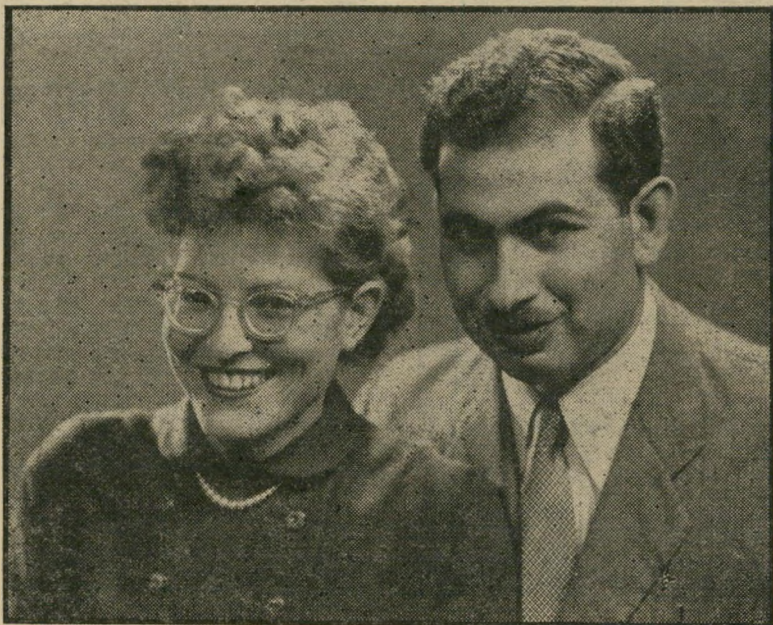
אוהב אותי. גבר שאהב צריך גם לתת מאהבתו, לא רק לבקש ולקבל. לאחר נישואינו גרנו אצל הוריו של יוסף. הוריו התגרשו, אחרי שאביו התאהב בבחורה צעירה, ואשתו — אמו של בעלי — התקשרה עם השותף של בעלה. בתקופה מאוחרת יותר עברנו משם, וקינינו בית ברחוב חנקין בתל-אביב. לי ימים מרנו אותו, במחיר 85 אלף ל"י.

ובעלי, כמו אסתר, עלה לארץ מגרמניה כילד.

ההורים

התגרשו

היכרתי את בעלי כשהייתי עדיין אחות תלמידה בבית-החולים, והוא

עם הבעל בלה ויוסף הראל כפי שניראו זמן קצר לאחר נישואיהם. היא היתה אז אחות רחמניה צעירה, הוא היה מאושפז במח-לקה שלה — והרומן נסתיים בנישואים, שהחזיקו מעמד יפה 18 שנה.

התנדבות במשרד ראש-הממשלה — גוף שנועד לעודד ישראלים להתנדב למשימות ציבוריות כגון לימוד עולים, עזרה לי-שיכבות מצוקה, וכדומה. והיתה זו כמובן גולדה שדאגה אישית להכללת שמח של ידידתה בכנסת הבאה.

משום כך, היתה האשמתה של בלה הראל כה סיקאנטית.

אלא שלא היתה זו האשמה הפיקאנטית הראשונה נגד ידידתה של ראש-הממשלה. סיפור פיקאנטים לא פחות התרחש כאשר שימשה הרליץ כראש שירותי התנדבות. בעקבות מודעות-הענק בעיתונות שקראו לעם-ישראל להתנדב בהמוניה, הגיעה לי-מישרדי השירות גם יהודייה מבוגרת, שי הביעה חפצה לתרום מזמנה.

היא קיבלה את ההצעה לטפל בילדי מישפחת מצוקה, שאימם נאלצה לצאת לעבודתה מדי בוקר, ולא יכלה להרשות לעצמה להחזיק מטפלת לפעוטים.

המתנדבת טיפלה בילדים באהבה וברי-צון — עד שגילתה שהאם במצוקה היא לא אחרת מאשר העורות של אסתר הרליץ.

קשרים

עם הבעל

סיפרה השבוע בנה הראל, אישה בלונדית ותמידה, על התפתחות הפרשה המוזרה:

אהבתי את בעלי. אפילו היום אני עדיין אוהבת אותו. אבל הוא מעוניין יותר בבתי-דודתו — אסתר הרליץ.

אנחנו נשואים 18 שנה, ויש לנו שתי בנות, בנות 12 ותשע. היה זה לפני שש שנים שחיייה-מישפחה שלנו נפגעו. זה היה אחרי מלחמת ששת-הימים, כשנסענו לביקור אל אסתר בדנמרק, שם היא שימשה כשגרירה.